

foreflaaet, at man for at blive Overrettsagfører skal have afsløberet den fuldstændige juridiske Examen med bedste Karakter. Jeg kan ikke indse, hvorfor man kun vil forlange 2den Karakter, idet det tidligere indtil 1861 var overordentlig sjældent, at Nogen kunde blive Overrettsprokurator, som ikke havde 1ste Karakter. Det, man mulig kunde indvende imod, at der forlanges fuldstændig juridisk Examen, er jo, at de, der nu forberede sig til dansk juridisk Examen, udelukkes fra at blive Sagførere, men der er jo i saa Henseende i Overgangsbestemmelserne taget et Forbehold, som medfører, at de, der nu forberede sig til denne Examen, ikke ere udelukkede. Jeg tror derfor ikke, at man med Grund kan sige Noget derimod; i alt Fald kunde akkurat det Samme jo naaes ad en anden Vej, idet det formentlig ikke vilde være stridende imod, hvad der er gjældende Ret, at dansk-juridisk Examen blev ophævet ad administrativt Vej. — Blandt de øvrige Bestemmelser, som vist maa anses for særdeles heldige, er Bestemmelsen i § 9 om, at vedkommende Sagfører ikke maa have Kontor i flere Jurisdiktioner. Denne Bestemmelse vil jo modvirke Proformakontorerne, om jeg saa maa kalde dem, idet det er blevet Sikk enkelt Steder, at en Sagfører har sit virkelige Kontor et Sted, men giver det Udseende af, at han alligevel har et Kontor et andet Sted, hvor han egentlig skulde have det. — Med Hensyn til Retten til at holde Fuldmægtig, billiger jeg fuldkommen, at vedkommende Sagfører skal have været Sagfører mindst et Aar, inden han kan faae en Fuldmægtig. Imod dette kan der vel næppe reises nogen begrundet Indvending. Derimod kunde det vel være mere tvivlsomt, naar det forlanges, at vedkommende Fuldmægtig skal have taget fuldstændig juridisk Examen. Det stiller sig i det Mindste noget tvivlsomt for mig, idet man dog skulde tro, at naar man kan lade de saakaldte danske Kurister være Herredsfuldmægtige, Dommerfuldmægtige og Amtsfuldmægtige, maa de ogsaa kunne være Sagførersfuldmægtige, i hvilken Stilling der jo dog i hvert Tilfælde i visse Retninger ikke stilles saa store Krav til deres Kundskaber som i de førstnævnte Stillinger. Det Eneste der kan siges, er, at man ikke bør give en Mand Udgang til en Stilling, i hvilken han ikke kan blive Principal, men naar Vedkommende ved dette i Forveien, finder jeg ikke, at der er nogen Grund for ham til at beklage sig derover. — Et andet Punkt, som vistnok ikke vil give Anledning til nogen Uenighed, er Bestemmelsen i Lovforslaget om Sagførernes Eneret. Det er almindelig bekjendt, at de saakaldte

Kommissionærer, som jo ofte benyttes af Smaafolk, baade ere dyre og flette Raadførere, og at mangen en mindre bemiblet Mand har mistet sin Ret, fordi han har henvendt sig til en saadan Kommissionær i Stedet for at henvende sig til en hæderlig Sagfører. Derfor tror jeg, at man ikke kan Andet end anerkjende, at det er blevet flaaet fast i Lovforslaget og gjort skarper, at det er strafbart at gjøre Indgreb i Sagførernes Virksomhed, nemlig med Hensyn til Udarbeidelsen af skriftlige Indlæg og den Slags Hjælp, som ydes i Rettergangssager. — Den Afdeling af Lovforslaget, som maaste kan give mest Anledning til Tvivl er Oprettelsen af Sagførerraad. Det vil vist blive et meget stort Apparat at sætte i Bevægelse for de Forretninger, som kunne antages, at ville komme til Sagførerraadenes Afgjørelse. Jeg antager, at der som oftest vil blive faare Lidt for dem at bestille, men da det jo er blevet foreflaaet af selve Sagførereforeningen, skal jeg for mit Vedkommende ikke have Noget derimod. Det kunde ogsaa siges, at Sagførerraadet maaste paa mange Omraader vilde gribe for stærkt ind i den enkelte Sagførers Frihed, men det bør erindres, at der i Lovforslagets § 40 gives en Udgang for den Sagfører, som er misfornøiet med Sagførerraadet eller det overordnede Sagførerraads Afgjørelser til at faae disse Afgjørelser indskændet for et Udvalg af Dommere i Lands-overretten i Kjøbenhavn, og jeg tror, at der derigjennem er opnaaet al den Sikring for den enkelte Sagfører, som kan bydes. — Jeg skal ikke nærmere komme ind paa Detaillerne her ved 1ste Behandling, men kun tillade mig her til Slutning at bemærke, at, om man end skulde ubelade hele den 3die Afdeling af Lovforslaget, tror jeg dog, at naar blot de to første Afdelinger blive staaende, saa vil Lovforslaget, naar det i denne indskrænkede Skikkelse blev ophøiet til Lov, bidrage til at bevare den Anseelse og den Agtelse, som den danske Sagførerstand altid har været og endnu er i Besiddelse af trods Lovens af 1868.

3. Bedersjen: Den første Afdeling af dette Lovforslag har jo i alt Væsentligt kun til Formaal at indskrænke Antallet af Sagførere. Det fremgaar tydeligt af Motiverne, ligesom det ogsaa om muligt endnu tydeligere fremgaar af det Andragende, som Sagførereforeningens Hovedbestyrelse har indgivet til Ministeriet om at faae dette Forhold ordnet. Nu er et det Spørgsmaal for sig, om der egentlig er Anledning til at støtte denne Bestræbelse for at indskrænke Sagførernes Antal. Jeg for min Del er